

LISA GARDNEROVÁ

DOKONALÉ RODINY NEPADAJÚ LEN TAK Z NEBA. TREBA SA O NE ZASLÚŽIŤ.



DÁVAJ NA MŇA POZOR

IKAR

Lisa Gardnerová

Dávaj na mňa pozor

Lisa Gardner
LOOK FOR ME

Copyright © 2018 by Lisa Gardner, Inc.
Translation © 2020 by Denisa Ghaniová
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7198-2

*Venujem svojej dokonale nedokonalej rodine.
Inú by som ani nechcela.*

PROLÓG

Po roku sa Sarah najviac pamätala na to, že ju prebudil chichot.

„Pst! Nie tak nahlas! Moje spolubývajúce neznášajú, keď si domov vodím chlapcov. Tie suchárky sa potrebujú vyspať do krásy.“

„Takže nesmiem vydávať zvuky? Napríklad takéto?“ Ktosi pred Sarahinými dverami zavyl ako vlk.

Ďalší chichot. Potom sa ozval dupot, keď niekto, pravdepodobne Heidi, narazil do konferenčného stolika, pohovky a nakoniec do stojacej lampy.

„Ach,“ šťastne vydýchla Heidi. „Aj tak nebudeme úplne potichu. Rada pritom kričím a som na to hrdá.“

„Vedel som, že som si pri bare vybral správne,“ odvetil mužský hlas. „Mám rád dievčatá, čo kričia. Vždy som mal.“

Ďalšia dávka chichotu, ďalší dupot.

Sarah zastonala, prevalila sa na úzkom matraci tvárou nadol a zakryla si hlavu vankúšom. Nepochybovala, že Christy a Kelly na druhej strane steny urobili to isté. Heidi Raepurová sa k nim v tomto byte pridala na poslednú chvíľu. Ako kamarátka kamarátky kamaráta sa kvalifikovala najmä tým, že bola ochotná priplatiť si za vlastnú izbu. Sarah, Christy a Kelly, ktoré sa poznali od prvého ročníka na výške, naozaj túžili po tomto trojizbáku. Nachádzal sa v pešej vzdialenosti od Boston College, mal arkierové okná, podlahu z tvrdého dreva a ozdobné lišty. Keď doň Sarah prvý raz vošla, cítila sa ako dospeláčka. Už žiadna

minichladnička, žiadna internátna kutica, v ktorej sa dá len stáť. Už nijaký holý matrac, o ktorý sa musí deliť s dvoma mladšími súrodencami v preplnenom prenajatom brlohu.

Dlhé ponocovanie nad knihami, kým sa zvyšok jej priateľov zabával na večierkoch alebo opakoval chyby svojich rodičov napáchané drogami, sa konečne vyplatilo.

To bol ďalší dôvod, prečo sa ihneď zamilovala do tohto svetlého bytu – po detstve, keď sa musela ustavične o niečo deliť, jej toto miesto ponúklo taký luxus, aký si doteraz ani nedokázala predstaviť: vlastnú izbu. Sarah neprekážalo, že sa do nej zmestil nanajvýš jeden širší matrac – v skutočnosti to bola skôr komora než spálňa. Podnikavý majiteľ ju pravdepodobne prestaval, aby mohol za pôvodne dvojizbový byt pýtať cenu ako za trojizbový. Nevelká miestnosť však vyhovovala jej rozpočtu. Christy s Kelly si rozdelili najväčšiu izbu a bláznivá nezaujímavá Heidi zaplatila za druhú hlavnú spálňu, a tak všetky boli spokojné. Najmä Sarah, skrytá vo svojom miniatúrnom kúsku raja.

Až na noci, ako bola táto.

Ďalšie nárazy do nábytku, potom stony. Preboha, vari Heidi nemá nikdy dosť?

Do ticha zaznel zvláštny škrabot.

„Počkaj.“ Heidi sa trochu začkalo a od námahy lapala dych. Sarah prevrátila oči a pritiahla si vankúš viac na uši.

„Počkaj... to nechcem... Nie!“

Sarah sa rýchlo posadila, keď sa bytom rozlahol Heidin výkrik. Hlasný, prenikavý a...

Môžu mať výkriky nejakú príchut'? Môžu chutiť ako oheň? Popol? Červené škorice cukríky, ktoré si Sarah ako malá s obľubou rozpúšťala na končeku jazyka?

A čo farbu? Zelený a zlatý chichot, purpurový a modrý smiech. Alebo rozžeravená biela. Taká jasná, že vám vypáli oči, oškvrkne chlpy na rukách? Farba príliš žiarivá na to, aby patrila do prírody, farba prenikajúca priamo do jadra.

Presne taká bola farba Heidinho výkriku. Rozžeravená biela.

Prenikol cez tenké steny a hrozilo, že rozbije sklo v oknách. Ten výkrik otriasol Sarah až do špiku kostí a donútil ju sadnúť si.

A potom jej vôbec nedovolil pohnúť sa.

Ďalšiu časť si dobre nepamätala. Dokonca ani po roku. Polícia sa jej, samozrejme, pýtala na detaily. Detektívi, forenzní pracovníci, neskôr ďalší vyšetrovatelia, odborníci na miesto činu.

Jediné, čo im mohla povedať, bolo to, že tá noc sa začala zeleným a zlatým chichotom a skončila sa rozžeraveným bielym výkrikom. Heidín bol ten najbelší a najžiarivejší, no, vďaka bohu, aj najkratší.

Christy a Kelly. Dve dievčatá v jednej izbe. Najlepšie kamarátky, členky lakrosového tímu. Vopred varované, vopred pripravené, takže bojovali. Hodili doňho trofeje. Môže mať zvuk narážajúceho kovu príchut' alebo farbu? Nie, bol to len úder. Nasledovali výkriky rozličných farieb a príchutí. Strach, hnev, bolesť. Odhodlanie, keď ho jedna z nich trafila lakrosovou palicou. Hrôza, keď útok opätoval ostrou čepelou.

Kelly zasiahol priamo do brucha (Sarah si neskôr prečítala správu), ale tá ho chytila za členky. Vrhla sa naňho, obľapila ho ako ľudský pásavec. On sa ustavične zaháňal, prenikal jej čepelou medzi rebrá, čím však Christy získala čas vytiahnuť zo spodného lôžka poschodovej postele prešivanú deku, hodiť ju naňho a zamotať mu do nej ruky.

„Sarah!“ kričali. „Sarah, pomôž nám! Deväťstojedenásť, volaj deväťstojedenásť!“

Sarah ich počúvla. Ani túto časť si nepamätala, ale neskôr požiadala políciu, či si môže vypočuť nahrávku svojho telefonátu. Hlas sa jej chvel, a keď ju prepojili, šepkala, takže jej takmer

nebolo rozumieť: „Pomôžte nám, prosím, pomôžte nám, zabíja ich. Zabije nás všetky.“

Vyšla zo svojej izby. Musela to urobiť. V úzkej izbičke by bola lapená ako vták v klietke.

Musela vyjsť von do priestranstva.

Aby sa ochránila?

Aby zachránila svoje spolubývajúce?

To netušila. Bola to otázka, ktorú si kládla počas bezsených nocí, čo ju čakali.

Vyšla zo svojej izby.

Vydala sa ku kúpeľni spolubývajúcich. Cez dvere zbadala otvorenú ruku, Kelline rozťahnuté prsty a bezmyšlienkovite ich chytila. Chcela odtrhnúť spolubývajúcu do bezpečia? Chcela sa vzchopiť a odnieť ich všetky na chodbu? Nemala čas premýšľať. Len konať. A tak chytila Kelly za ruku a silno ju potiahla.

A zrazu zistila, že drží ruku. Len... ruku.

Lebo keď sa dievča vrhlo na šialencove členky ako pásavec, podľa všetkého sa skôr či neskôr unavil, prestal bodáť svoju obeť a radšej ju rozsekal na kusy.

Z miestnosti, ktorú mala pred sebou, sa ozvali ďalšie výkriky. Christy ešte stále bojovala o život. K Sarah však zrazu spoza chrbta dolahla úpenlivá prosba.

„Sarah...“

Netušila, ktorým smerom sa má obrátiť. Tie zvuky, tie výjavy, táto noc, ničomu nerozumela. Nemohla.

Pomaly sa otočila za hlasom za sebou a Kellinu teplú mokрую ruku si pritíska k hrudi. Ocitla sa zoči-voči Heidi. Spolubývajúca s námahou vyliezla zo svojej spálne. Pokožka na jej obnažených pleciach sa vo svetle prenikajúcom cez okná striebристо leskla. Nemala na nej nijakú ranu ani odreninu. Blondína sa však nemotorne nakláňala dopredu, pridržala si brucho a Sarah zacítila zápach prerezaných čriev.

Zo spálne k nim dolahli ďalšie výkriky. Nie rozžeravené

biele. Červené ako láva. Číra zúrivosť hviezdnej športovkyne, ktorá odmietala zomrieť na vrchole síl.

Sarah zrazu vedela, čo robiť. Odvrátila sa od peknej, no hlúpej Heidi, ktorej z tela viseli vnútornosti. Stisla Kellinu ruku pevnejšie a zapojila sa do boja.

Christy sa opierala v kúte o poschodovú posteľ, vyzbrojená len lakrosovou palicou. Šialenec, ktorý sa medzitým vymotal z prešívanej deky, tancoval okolo tela rozvaleného pri svojich nohách, užíval si ten okamih, nikam sa neponáhlal.

„Prepáč,“ ozvala sa Sarah.

Muž sa rozbehol ku Christy. Tá sa zahнала lakrosovou palicou na obranu. V poslednej sekunde sa otočil doľava a vrazil jej čepel' priamo do mäkkého miesta pod rebrami. Po mokrom čvachtavom zvuku nasledovalo Christino prázdne chrčanie. Pritiahla si palicu späť k sebe a buchla ho do spánku. Nie príliš silno, ale muž sa na chvíľu stiahol.

Teraz už nikto nekričal. Ozývalo sa len namáhavé dychčanie. Každý lapal dych.

„Prepáč,“ zopakovala Sarah.

Muž s nožom prvý raz stuhol. Trochu sa otočil, tvár posiatá kvapkami krvi sa mu skrivila. Sarah naňho nemo civela. Mala pocit, akoby ho potrebovala vidieť. Potrebovala si ho zapamätať. Inak nemôže byť nič z tohto realita. Najmä ten okamih, keď k mužovi vystrela paže a ponúkla mu odrezanú ruku. Ruku kamarátky, ktorú pred chvíľou zabil.

Tmavé vlasy. Vysoké líce kosti. Tvár ako vytesaná z mramoru. Presne ten typ muža, s akým by sa Heidi vrátila z baru. Presne ten typ muža, ktorý bude navždy nad Sarahine možnosti.

„Zabudol si si toto.“ Podala mu ruku.

(„Čože?“ prerušila ju prvá dôstojníčka. „Čože ste mu to povedali?“)

„Musela som,“ snažila sa jej vysvetliť Sarah.

Až na to, že dačo také sa nedalo vysvetliť. Uvedomovala si len to, že niečo musí urobiť. Zastaviť ho. Vyrušiť ho. Postarať sa, aby všetky tie červené a biele výkriky zmizli. Preto vošla do izby a ponúkla mu jedinu vec, ktorú mala: Kellinu zakrvavenú ruku.)

Vtom zaútočil na ňu. Úplne sa k nej obrátil, z čepele pri boku mu kvapkala krv, pery mu poodhalili zuby.

Sledovala, ako sa k nej približuje. Nehýbala sa. Nekričala. Pripadala si ako malé dievča, ktoré stojí v kuchyni a prizerá sa, ako otec zdvíha kanvicu zovretej vody. „Doriti s tebou, sprostá ženská! Keď ťa požiadam o peniaze, tak mi ich dáš! Ja tu velím. A teraz ma počúvaj, inak ti hodím celú kanvicu do toho tvojho odporného ksichtu. Potom uvidíme, kto sa o teba bude chcieť postarať!“

Neodvracaj sa, nevydaj ani hláska. To sa naučila za všetky tie roky od matky. Ak ti chcú ublížiť, nech to robia pritom, ako im budeš hľadiť do očí.

Šialenec zastal priamo pred ňou, nôž stále zvieral v ruke pri boku. Cítila krv z jeho líc, whisky z dychu.

„Krič,“ prikázal jej.

Pomaly, pomaličky, zdvihol nôž. Vyššie, vyššie, vyššie.

*Sarah si všimla, že Christy za mužovým chrbtom bojuje s lakrosovou palicou. Snažila sa pohnúť. Snažila sa využiť príležitosť. Lenže palica jej vypadla z roztrasených prstov. S bucho-
tom dopadla na zem a Christy sa zviezla po stene na podlahu. Z diaľky sa ozval vzdych: hviezdna športovkyňa už nemala silu zúriť. Zmierila sa s osudom. Takže takto to vyzerá, keď človek zomiera.*

„Krič,“ zašepkal znovu.

Sarah ho prebodla pohľadom a podľa jeho očí hneď vedela, čo urobí. Toto nebol jej neschopný otec. Neovládala ho prudká povaha či agresia spojená s alkoholovým opojením. Nie, tento chlap mal v ruke lovecký nôž a na tvári krv. Páčilo sa mu

to. Necítil hanbu, výčitky svedomia. Heidine výkriky, Christin boj, jej nemý nehybný úžas – za posledné roky nezažil nič zábavnejšie.

„I keby som mal ísť tmavou dolinou,“ počula sa šepkať, „nebudem sa báť zlého.“

Potom zatvorila oči a zovrela posledný kúsok Kelly. Muž sa so smiechom, s radostným rehotom zahnal nožom. Mieril jej rovno na hrud'.

Explózia. Dve, tri, štyri, päť. Ďalšia bolesť na pleci, hrudi, krku. Bodá do mňa, pomyslela si a zviezla sa na zem. Nie, strieľa po nej. Ale to nemalo logiku...

Spoza nej sa ozval chrapľavý vzlyk nasledovaný zápachom prichádzajúcej smrti. Heidi sa ťahala po podlahe z tvrdého dreva.

V ruke držala malú pištoľ. Heidi mala zbraň.

„Prepáč,“ zašepkala Heidi. Plakala, slzy sa jej miešali s krvou a rozmazávali sa po lícach. „Nikdy... som nemala...“

„Pst,“ tíšila ju Sarah.

Heidi sa hlavou oprela o Sarahino plece. Tá sa strhla od bolesti, Heidi ju postrelila, keď strieľala po šialencovi. No na tom teraz vôbec nezáležalo. Z krku sa jej rinula krv, stekala jej po chrbte, hrozne to bolelo, no aj tak sa jej to zdalo neskutočné, vzdialené.

Muž sa nehýbal. Rozžeravené biele výkriky stíchli. Nastal ten okamih. Koniec.

Sarah s Heidi chytili Kellinu ruku.

„Prepáč,“ zamrmľala Heidi znovu.

Sarah počúvala jej posledné klokotavé nádychy a výdychy.

„Nebudem sa báť zlého,“ zašepkala do ticha. „Nebudem sa báť zlého, nebudem sa báť zlého, nebudem sa báť zlého.“

Vchodové dvere konečne rozrazila polícia. Záchranári sa imponáhľali na pomoc.

„Preboha,“ vyhrkla prvá policajtká, keď zastala uprostred bytu.

*„Nebudem sa báť zlého,“ povedala jej Sarah.
A znovu ponúkla Kellinu odseknutú ruku.*

Po roku sa Sarah najviac pamätala na to, že ju prebudil chichot.

Môžu mať výkriky nejakú príchut'? Môžu chutiť ako oheň? Popol? Červené škoricové cukríky, ktoré si Sarah ako malá s obľubou rozpúšťala na končeku jazyka?

„Prepáč. Zabudol si si toto.“

Chichot. Rozžeravené biele výkriky.

Nebudem sa báť zlého.

Po roku, po roku, po roku...

Ktosi zaklopal na dvere. Tvrdo. A potom znovu.

Sarah sa strhla zo spánku v malej garsónke. Prepotená do poslednej nitky a s prerývaným dychom. Nehybne ležala a napínala uši. Potom sa ten zvuk ozval znovu. Klopkanie. Búchanie. Nieкто sa dožadoval, aby mu otvorila.

Pomaly sa načiahla k vrchnej zásuvke nočného stolíka. Nemala v nej ukrytý nôž. Na čepel' nedokázala ani pozrieť. Neskrývala sa tam ani zbraň. Chcela sa naučiť strieľať, ale príliš sa jej pritom triasli ruky. Preto si vybrala sprej so slzo-

tvorným plynom, hoci bol určený na zahnanie medveďov na turistike v lese. Taký sprej sa aspoň dal kúpiť v hocijakom obchode s turistickými potrebami alebo s výstrojom na kempovanie. Ukryla si ich všade, kde sa to v garsónke dalo, a nezabudla ani na všetky kabelky a tašky, čo nosila von.

Vytiahla sprej zo zásuvky a vstala z postele. Ktosi opäť zaklopal na dvere.

Smrдела. Cítila zápach vlastného potu a strachu. Opakovalo sa to každú noc.

Výkriky naozaj môžu mať farbu. To bolo jediné, čomu naozaj rozumela. Výkriky majú farbu a ona dôverne poznala každý odtieň zúfalstva.

„Nebudem sa báť zlého,“ povedala si, keď nazrela cez priezor do matne osvetlenej chodby.

Osamelá žena. Mohla mať tesne pred tridsiatkou alebo po nej. Obliekla si neformálne džínsy a mikinu. Vyzerala ako niekto, koho by Sarah mohla poznať. Možno sa s ňou už niekedy stretla. Lenže dve hodiny po polnoci je čudný čas na obyčajnú návštevu.

„Nemusíš sa báť,“ ozvala sa žena. Nepochybné vycítila, že ju Sarah sleduje cez priezor. Zdvihla obe ruky do vzduchu, akoby jej chcela dokázať, že nie je ozbrojená. „Neublížim ti.“

„Kto ste?“

„Chceš vedieť pravdu? Musíš mi najprv otvoriť. To je súčasť našej dohody. Som tu, aby som ti pomohla, ale ty musíš urobiť prvý krok.“

„Nebudem sa báť zlého,“ zopakovala Sarah a zovrela sprej so slzotvorným plynom.

„To je hlúposť,“ konštatovala žena. „Svet je plný zla. Strach nás drží v bezpečí.“

„Kto ste?“

„Niekto, kto tu nebude stáť večne. Vyber si, Sarah. Skrývaj sa za otrepané frázy alebo zlepši tento svet.“

Sarah zaváhala, no napokon sa dotkla prvej západky. Potom druhej. Tretej. Niečo na tej žene jej navrávalo, aby jej otvorila. Nepresvedčili ju jej slová, skôr jej postoj.

Christy, napadlo jej. Tá žena stála ako kedysi Christy. Ako vyzývateľka, pripravená dobyť svet.

Pomaly, veľmi pomaly Sarah poodchýlila dvere, až kým sa neocitla zoči-voči nečakanému hostovi.

„Pekný sprej so slzotvorným plynom,“ poznamenala žena. Napochodovala do Sarahinho malého bytu a poobzerala sa. Prikývla, akoby chcela dať sama sebe najavo, že presne to aj očakávala.

Otočila sa späť k Sarah a vystrela ruku.

„Volám sa Flora Danová,“ predstavila sa. „Ty si pred rokom prežila. Teraz ťa naučím, ako znovu žiť.“

KAPITOLA 1

Dokonalý jesenný deň. A to bol problém. Bostonská seržantka detektívka D. D. Warrenová na základe predchádzajúcich skúseností vedela, že dokonalým dňom sa nikdy nedá veriť. Ale s päťročným synom, ktorý sa vzrušene chichotal, keď si navliekal mikinu, a s manželom Alexom, odborníkom na miesto činu, ktorý sa na ňu žiarivo usmieval pri hľadaní plátennej tašky, bolo náročné nepoddať sa radosti. Chystali sa oberať jablká. Bola to jedna z tých šialených domácich činností, ktorým sa oddávali druhé rodiny, a teraz čakala aj ich. V toto jasné svieže ráno najprv oberú jablká a potom bude nasledovať dlhoočakávaná návšteva spolku na ochranu zvierat.

Zaobstarajú si psa.

S veľkým P.

Jack o jedného prosil, odkedy sa naučil rozprávať. Uplynulého pol roka sa Alex zrazu pridá na jeho stranu.

„Je správne zaobstarať dieťaťu domáceho miláčika,“ trpezlivo vysvetľoval D. D. „Naučí sa pri ňom byť zodpovedný.“

„Nikdy nie sme doma. Ako môžeme byť zodpovední, keď nikdy nie sme doma?“

„Oprava: ty nikdy nie si doma. Ja s Jackom, na druhej strane...“

Podpásovka, pomyslela si v tom okamihu D. D. Aj keď pravda často pripomína úder pod pás. Takže: projekt Pes. Pre

jej nadmieru spokojného nádherného chlapčeka. A jej stále atraktívneho manžela, čo to s ňou ešte vždy vie. Poznámka drobným písmom: Všetci sa na ňom musia zhodnúť.

D. D. osobne netúžila po roztomilom neposednom šteňatku, čo zožerie všetko na dohľad. Naopak, taký dospelý pitbul s vážnym pohľadom... Obdivovala jeho oddanosť a dravosť. Sučka pitbula, dvoj- alebo trojročná. Už sa rozhodla. Taký pes bude dosť mladý, aby sa mohol hrať s Jackom a vytvoriť si s rodinou puto, a zároveň starý, aby pochopil, že im má slúžiť a chrániť ich. D. D. si predstavovala, ako sa s tým hypotetickým pitbulom bez slov dohodnú, že budú chlapca vždy strážiť.

Dokonaly jesenný deň. Po oberaní jablák a adopcii psa bude nasledovať úplné šialenstvo a zmätok – typický stav pre rodinu s päťročným synom.

No kým sa stihla načiahnúť za obľúbenou koženou bundou karamelovej farby, zazvonil jej služobný telefón bostonskej polície. A potom sa rozoznel aj jej súkromný. Pozrela najprv na služobný, potom na súkromný.

„Dor...“ Našťastie sa v poslednej chvíli zastavila. „Dokelu.“

Jack v neveľkej vstupnej hale skamenel a spodná pera sa mu vzdorovito zachvela. Alex sa tváril súcitnejšie.

„Červený kód,“ naznačila mu ústami. Text na služobnom mobile ju upozorňoval, že ide o vraždu, a povoľával všetkých do práce. To znamenalo, že nech sa na adrese, ktorá sa jej už odoslala do telefónu, stalo čokoľvek zlé, vyžaduje si to bezprostrednú účasť všetkých bostonských detektívov z oddelenia vražd.

Vzhľadom na súčasnosť jej ako prvý skrsol v mysli teroristický útok. Hlásil sa jej bývalý kolega z jednotky, detektív Phil, a poslal jej príslušnú správu na súkromný mobil. Varujúci a súcitný odkaz jedného rodiča druhému.

Vražda v domácnosti, napísal jej. A ešte výstižnejšie: *Deti*.

Dokonalý jesenný deň.
Mala vedieť, že také neexistujú.

D. D. poslala Alexa s Jackom pooberať jablká a vybrať psa. Ten sa, samozrejme, stane súčasťou rodiny, ktorá jej nebude úplne patriť. Lebo aj po tom, čo sa zaľúbila a, čuduj sa svede, porodila, v hĺbke srdca zostávala tou istou ženou: detektívkou vyšetrojúcou vraždy, ktorá sa v prvom rade vydala za svoje povolanie.

Alex, dnes starší a múdrejší, než keď sa zoznámili, prisahal, že tomu rozumie. Tvrdil, že ju ľúbi rovnako vrúcne. Ibaže ako D. D. zistila, presvedčiť malého chlapca bolo náročnejšie. Jackovi chýbali roky skúseností, ktoré by mu pomohli zmieriť sa s realitou. Mal len päť rokov, ľúbil matku a neznášal, keď odchádzala.

Prísľub, že si dnes zadovážia psa, odvrátil väčšinu jeho záchvatu zúrivosti, čo malo D. D. utešiť, ale cítila sa ešte horšie. Lebo bola tak jednoducho nahraditeľná. Lebo z tejto soboty sa stane ďalší deň, ktorý prežijú manžel so synom bez nej, zatiaľ čo ona si neskôr pozrie fotky.

Ktokoľvek povedal, že človek nemôže mať všetko, vravel pravdu.

Napriek tomu...

Napriek tomu sa jej zrýchlil pulz, keď so zapnutými svetlami zamierila priamo do bostonskej štvrte Brighton. Áno, opantávala ju aj hrôza, lebo odkedy sa sama stala matkou, znášala všetko, čo sa týkalo detí, ťažšie. No išlo o červený kód, o prípad, ktorý si vyžadoval všetkých pracovníkov, čo v podstate znamenalo, že musel zahŕňať čosi viac než potenciálne vyvraždenie celej rodiny alebo niekoľkonásobnú vraždu spojenú so samovraždou, nech už sa kriminológovia rozhodnú pre ktorúkoľvek verziu. Červený kód naznačoval

široký záber, naliehavé uzavretie. Krízu, ktorá je stále vo svojom zrode.

Nemohla si pomôcť. Alex našťastie chápal a oceňoval, že pre svoju nechutnú prácu žije.

Sobotňajšie bostonské cesty boli neslávne preplnené. Na trase zo spoplatnenej cesty Mass Pike do kľukatých uličiek husto obývanej štvrte Brighton musela trúbiť a blikať, aby jej všetci uhlí. Niekoľkí vodiči (obyvatelia štátu Massachusetts, ktorých vhodne prezývajú „Massholes“, výrazom, v ktorom sa skrýva slovo „asshole“, čiže debil) jej aj tak ukázali prostredník.

D. D. prešla ulicami, na ktorých sa tesne vedľa seba krčili domy a bytovky. Brighton sa kedysi preslávil ako „malý Cambridge“ Bostonu. Dokonca aj teraz tu bývali najmä belosi, pomerne mladí a slušne vzdelaní. No ako to už s preľudnenými mestskými štvrtami býva, aj tu vznikol mikrosvet plný víťazov a porazených. Ulice lemované stromami, pozdĺž ktorých sa týčili zrenovované mestské domy predávané za sedemciferné sumy, prechádzali do štvrte polorozpadnutých trojposchodových budov prehýbajúcich sa v základoch. Vnútri sa skrývali miniatúrne byty, čo sa pravdepodobne aj tak predávali za dvoj- až trojnásobok hodnoty detektívkynej hypotéky za dom na predmestí.

V srdci tejto oblasti stála Nemocnica sv. Alžbety, ku ktorej mierila D. D. Ešte jedna odbočka doľava a vynorili sa pred ňou kopa policajných hliadkovacích vozidiel a autá detektívov, čo označovali cieľ. Ani sa nenamáhalo zájsť ďalej po úzkej uličke. Hliadkujúci policajt v uniforme už stál na križovatke a riadil dopravu. Zastala pri ňom a ukázala mu odznak.

„O jednu ulicu ďalej,“ poradil jej. „Zaparkujte na akomkoľvek voľnom kúsku chodníka.“

D. D. prikývla. Parkovať na chodníku bola pre bostonských policajtov starobylá a úctyhodná tradícia.

Zamierila do ďalšej ulice, napchala sa medzi dve autá policajnej hliadky a potom na poslednú chvíľu zaváhala. Zhlboka sa nadýchla a vydýchla. Nech už uvidí čokoľvek, v náplni práce nemá, aby to v nej vyvolalo nejaké pocity. Náplňou jej práce je veci naprávať. Otvorila dvere a pustila sa do toho.

Bolo jednoduché nájsť dom, ktorý hľadala – pomohla jej žltá páska označujúca miesto činu. Ďalšiu pomôcku predstavovalo vozidlo súdneho lekára. Čo sa týkalo víťazov a porazených, tento dom nepatril na vrchol. Bol nízky, mal dve poschodia, lacnú fasádu z vyblednutého zeleného vinylu a tlačil sa medzi pôsobivejšími budovami. Obklopoval ho pletivový plot, čo bola v tejto časti mesta rarita, keďže každý dom mal mikroskopický dvor. Na plote viselo niekoľko tabuliek s výstrahami *Pozor, pes!*

Úžasné, pomyslela si D. D. Teraz mal jej deň aj tému.

Musela sa prebrať cez hlúčik hemžiacich sa zvedavcov s vyvalenými očami a potom sa druhýkrát preukázať hliadkujúcemu policajtovi v uniforme stojacemu z vonkajšej strany hrdzavého pletivového plotu. Svedomito si ju zapísal do policajného spisu. Phil už na ňu čakal, postával v otvorených vchodových dverách.

„Päťčlenná rodina,“ oznámil, len čo bola dosť blízko, aby ho počula. „Dvaja dospelí, tri deti, dva psy. Telefonát prišiel krátko po deviatej, nahlásili v ňom výstrely. Policajti, ktorí dorazili na miesto činu, našli štyri telá. Najstaršie dieťa, šesťnásťročné dievča, a dva psy sú stále nezvestní.“

„Nevzalo to dievča psy na prechádzku?“ opýtala sa D. D. so zdvihnutým obočím. „Možno preto tu nie sú.“

„Je to možné, ale už prešlo priveľa času na obyčajnú prechádzku s dvoma psami. Vydal som príkaz na pátranie po dievčati. Volá sa Roxanna Baezová, meria stopäťdesiatpäť